

[Alfred Jensen.]

af jordmonopolet, har gjort gældende ved behandlingen af disse problemer dels i grundskyldskommissionen, dels når problemet iøvrigt har været diskuteret.

Jeg vil tro, det her må være tilstrækkeligt at fastslå, hvad vi den ene gang efter den anden har hævdet, at sålænge der findes et jordmonopol, virker det hemmende på udviklingen såvel af landbruget som af industrien, og at det derfor må være i alle arbejdendes interesse, at man får dette monopol afskaffet.

Lige så lidt som socialdemokratiet betragter mit parti jordrentens inddragning til fordel for samfundet som ensbetydende med, at al udbytning bliver afskaffet. Det er ingenlunde tilfældet. Sålænge der er privat ejendomsret til maskiner, fabrikker, bygninger, transportmidler o. s. v. og en stor part af befolkningen er henvist til at leve ved at sælge deres arbejdskraft til dem, der ejer dette monopol, vil der eksistere udbytning. Derfor er det klart, at hvis man vil den sociale uretfærdighed og udbytning til livs, kan man ikke blive stående ved inddragning af jordrenten, så må privat ejendomsret til alle produktionsmidler afskaffes.

Den omstændighed, at vi har denne opfattelse, betyder ikke, at vi ikke kan være tilhængere af, at man gennemfører et grundskyldsforslag som skatteforanstaltning, og jeg forstår da også, at der er andre, der har den opfattelse, at det vil være en fordel at få en sådan skatteforanstaltning gennemført. Det, der vel er den store vanskelighed her, er frygten for, at det bliver en skat på toppen af de andre skatter. Det er også den betænkelighed, jeg på mit partis vegne har gjort gældende i grundskyldskommissionen, hvor jeg har været med til at diskutere forslagene.

Vi ønsker altså, at samfundet inddrager jordrenten, men man kan ikke sige, der sker noget sådant ved det lovforslag, der her er fremsat af regeringen. Det skal erkendes, at der sker en skærpelse af grundstigningsskylden, hvad mit parti ingenlunde er modstander af. Vi har ingen betænkeligheder ved, at de to tillæg til grundbeløbene afskaffes. Jeg har selv i sin tid på mit partis vegne talt mod, at man opretholdt disse tillæg. Det glæder os naturligvis

kun, at regeringen nu kommer med et forslag om, at tillæggene skal afskaffes, men selvom vi er tilfredse hermed, mener vi ikke, at man ved afskaffelsen af disse to tillæg og ved gennemførelse af en 4 pct.s rente af den fulde grundværdistigning inddrager jordrenten af den fulde grundværdistigning.

Det tror vi ikke på, og dermed være også sagt, at vi heller ikke tror på, at man hindrer spekulation i jord ved at gennemføre disse bestemmelser. Vi tror det for det første ikke, fordi 4 pct. efter vor opfattelse ikke svarer til, hvad der udgør den fulde jordrente. Vi ved, at der var stor diskussion i 1945 om, hvor meget der skulle tages for at kunne få jordrenten inddraget fuldtud. Socialdemokratiet talte om $3\frac{1}{2}$ pct., retsforbundet talte om $4\frac{1}{2}$ pct. Siden den tid er rentefoden steget ganske betydeligt, og dermed er også jordrenten steget, og det er klart, at de 4 pct., der her er tale om, ikke dækker det, som jordrenten egentlig udgør, hverken af hele grundværdien eller af grundværdistigningen. Det vil sige, at selvom man tager disse 4 pct., er der stadigvæk en stor margin for spekulanter.

Dertil kommer endnu et moment, og det er, om denne 4 pct.s afgift bliver taget af det rigtige beløb, om vurderingssummerne er de rigtige. Der er i dag som ved tidligere lejligheder talt med bekymring om, hvorvidt vurderingen er pålidelig. Som regel taler man om, at vurderingen kan være for høj, men fakta viser, at handelspriserne ligger langt, langt over de vurderingssummer, som ansættes ved de ordinære ejendomsskyldvurderinger.

I 1951 lå således salgspriserne på landbrugsejendomme 58,9 pct. over vurderingssummerne. At dette forhold blev forværret, efterhånden som prisstigningerne skred videre, siger sig selv, men den omstændighed, at man året efter vurderingen handlede ejendommene til op imod 60 pct. over deres vurderingspris, siger os jo, at vi ikke har de rigtige vurderingsbeløb; det vil igen sige, at renten er for lav. Derfor er det lidt urimeligt med den megen klage over den store uret, der her sker. Jeg vil ikke tro, at nogen med berettigelse kan klage over det, der her gennemføres. Jeg ville snarere tro, man kunne sige, som der blev sagt til den konge, der greb til sværdet i anledning af et drab: